

Infernul lui Gabriel

Gabriel27

Pasindu-mi in Infern, am simtit cum s-a cutremurat,

Intreaga-mi fiinta, intregu-mi palat.

Ma uitam la Poarta, si nu-mi venea a crede,

Ca exista cu adevarat, o Lumina de asa frumuseti

Mi-am simtit cum sufletului meu negru, ii era sete,

Voia din al tau sarut sa se imbete.

Aduci inocenta, mirosi a Paradis,

Nu vreau sa te distrug, dar fara tine ma simt lipsit

De ceva ce mi-a trebuit,

Toata eternitatea, ce-am trait.

Sufletul imi e plin de cicatrici,

Am corpul tatuat de pacate,

Dar te uitai la mine ca si cum nu existau acele negre fapte.

Compasiunea si bunatatea ta, aduceau racoarea-n Infern,

Atingerea ta imi alina chinul etern.

Cum ai ajuns la mine oare, daca-mi permiti aceasta intrebare?

Esti un suflet ratacit, sau o arma a cuiva, sa ma doboare?

Ingenunchez in fata ta, inima-mi este in mainile tale,

Vreau sa-ti fiu scara pana inapoi in Paradis,

Nu vreau sa vad cum te doare,

Sa fii departe, de iubirea visurilor tale.